

L'any nou i el temps

Dc, 6/01/2010 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Pau i Bé

Qüestionada la noció de progrés pròpia de la Modernitat, tornen a estar de moda – no sense un deix de frustració – les concepcions circulars del temps. La noció de cicle, d'un segment temporal que es repeteix amb periodicitat regular, sembla que ens apropa a la Terra i a la Natura que se suposa regida per Lleis immutables. És una noció que ens pot oferir aixopluc en temps d'incertesa. Però és un aixopluc que té regust de fracàs, d'impotència i és en aquest sentit profundament contrari a l'alegria que neix de la creativitat, de la novetat, de la sorpresa.

Per tal de no eliminar del tot la noció d'història hi ha qui proposa l'espiral com a símbol i expressió de l'experiència temporal pròpiament humana: tant a dins com a fora de nosaltres mateixes existeixen cicles més o menys previsible, però no es repeteixen mai de forma idèntica sinó que dibuixen en el nostre espai subjectiu corbes cada vegada més amples per l'acumulació d'experiències.

Vist així, el temps és una oportunitat d'obrir-se, com un cargol de mar que a cada corba augmenta la capacitat de fer ressonar dins seu les onades, fins que acaba produint aquell so profund que connecta amb les entranyes i desperta enyorç llunyans.

La imatge de l'espiral també permet concebre el temps com una oportunitat de concentrar-se, de penetrar d'una forma cada vegada més breu i simple dins d'una mateixa, d'apropar-se al punt de repòs que tot ho dinamitza, al punt d'Arquímedes subjectiu que no és pròpiament un 'lloc', sinó una relació d'amor amb Aquell que ens ha estimat primer i comet any rera any la temeritat d'esperar-nos pacient i confiat, com si no sabés que el nou any serà per a nosaltres una mera repetició,

potser en clau menor, de l'any anterior.

O potser no?